Dünyanın dərdi

DÜNYANIN DƏRDİ

Bu gecə yenə yatmamışam.
Nə başım ağrıyır,
nə xəstəyəm.
Yatağım rahat.
Döşəmədən tavana qədər
sükut var otağımda.
Olsun ki, belə bir sükut içində,
bir gün,
bizimlə vidalaşmadan,
gedəcək ürək.
Ancaq, bu deyil məni nigaran qoyan.
Bu gün var olan
bir gün yox olacaq axırısı.
Məni yatmağa qoymur
dünyanın dərdi,
torpağın ağrısı.

mart, 1962

YAZIQ DÜNYA

Dünya böyük.
İnsan bir zərrə
Yaşayırıq
eşidə-eşidə
duya-duya,
görə-görə;
yaxşını da, pisi də.
Düşündürür bizi

hər günün gəlimi də
hər anın itkisi də.
Yaşayırıq, yaşayacağıq hələ
sevə-sevə,
yarada-yarada,
kədərlənə-kədərlənə,
gülə-gülə.
Yaşayacağıq
arzularımız uğrunda
vuruşa-vuruşa;
biliyimizin lövhəsindən
ağ ləkələri silə-silə.
Yaşayırıq yaşayacağıq
gerçəklikdəki zərrələrin biri kimi.
Varlığın sona qədər açılmamış
sirri kimi.
Yaşayacağıq bundan belə
neçə il,
neçə ay
bəlkə də neçə gün, ya...
Gedəndə nə isə aparacağıq.
Yazıq sənə, yazıq
Dünya!

1936

NİGARANLIĞIM

Deyirlər ki, dünyanın
dərdi sənə qalıbmı;
niyə daim fikirli,
niyə daim qayğılı,
niyə qaşqabaqlısan?
Deyirəm: Dünya mənim
sığnağımdır,
yuvamdır.

Dünya insan evidir.
Necə yaşamaq olar
dünyanın dərdlərilə
üzülüb dərdlənməsən,
acısına yanmasan,
dünyanın sevinciylə
sevinib şadlanmasan.

1970

ÜÇ GİRDİN ARÇAN ODUNU, DİVAR SOBASI VƏ YUXU

Qalan bir az kül,
bir də hərarəti 5 dərəcə qalxmış
termometrin civəsi.
Bir də,
göz yaddaşımda
qırmızı zolaqlar.
Bir də,
qulaq yaddaşımda
ocağın cırtıltısı.
Bir də,
burun yaddaşımda
yapışqan qoxusu.
Bir də,
dil yaddaşımda
tüstü acısı.
Bir də,
barmaqucu yaddaşımda
soyuğun yumşaq ölümü.

Odunu odunçu gətirmişdi.
Kibrit keçən həftədən qalmışdı.
Çəkdim,
qəzetin dördüncü səhifəsi
alışdı.

Qara Konqo
qaraldı, qaraldı.
Vaşinqton
qıpqırmızı zehli göründü.

Bir qafiyə qaçdı
sətrin ortasına.
Qara çərçivəli elan
əyilib-bükülüb
tüstüdən keçib,
qalxdı başa
Qaraldı, bozardı,
partladı rezin şar kimi
"Yüzüncü tamaşa".
Əcaib kölgələr yüyürüşüb
doluşdu otağın küncünə.
Gözün əcaib naxışları
hopdu kərpiclərə.
Divarlar çəkilmişdi geri
yenə irəli gəldilər.
Qalan bir az kül oldu.
Ağ çarpayı da,
ağ yastıq da,
ağ köynəkli yorğan da
yox oldu.
Divar qara!
Döşəmə qara!
Tavan qara!
Qara boya axdı kitablara.
Soyunub girdim yuxuma.
Axtardım, axtardım
yuxumun yuvasını.
Mən, ayaqlarım, iki gözüm!
Yuxuma bələdçilik edirdim özüm.
Gəzirdik dünyanı.
Yuxuda yuxum gəlirdi,
yata bilmirdim.

Göz yaddaşımda səslər:
zolaq-zolaq!
Qulaq yaddaşımda mənzərələr:
ağappaq!
Dil yaddaşımda
hərarətin sakit ölümü!
Barmaqucu yaddaşımda
yapışqanlı havanın dadı?
Burun yaddaşımda
qaranlığın səsi!
Yuxuda ayıldım yuxudan.
Beynimdə dünyanın nigaranlığı!
Milyon işıq ilinin
bir anlıq pərişanlığı!

1965

TÖVBƏYƏ TÖVBƏ

Görəsən
uçmağı sevməyən varmı
mən qədər?
Sevsəm də
göylərin təkrarsız mənzərəsini,
ulduzları dərbədər,
uçmağı sevmirəm.
Ancaq
azı üç yüz min kilometr uçmuşam.
Bir ucu İndoneziya,
Hindistandan, Birmadan keçib, –
arada Sinqapurun xurmalıqları.
Bu yanda Varşava-Lehstan.
Tirana, Qahirə,
Beyrut üstündən Bağdad, Bəsrə.
Bu yandan Moskva-Praqa.
Neçə kərə.

Bəzən bir qanadlıq yol –
yeddi saat sükut.
Bəzən tez-tez olub
göy karvanımızın
qalxmağı, enməyi.
Azı yüz dəfə Bakı-Moskva.
Hər dəfə çalxalandıqca təyyarəmiz
nəhəng nehrə kimi,
ürəyim əsib,
yel qabağında pöhrə kimi
Demişəm tövbə!
Uçmaram bir də.
Gah gündoğanda,
gah günbatanda
üfüqlərə sallandıqca
qanqırmızı köbə,
demişəm bu son uçuşdur.
Salamat yerə ensəm,
tövbə, tövbə!
Ən şərəfli bayrama getsəm belə,
bir də oturmaram
göydən asılmış kimi
hərəkətsiz görünən,
bu pərvanəli zənbilə.
Nə "saxla!" demək olur,
ürəyin bulansa.
Nə "yavaş!" demək olur
döşəmə, tavan başına dolansa.
Heyif deyil
at, araba!
Ancaq neyləyəsən ki,
belə böyükdür,
ucsuz-bucaqsızdır
yer xaraba.
A, ha...
Yoxsa dönək oğul qayıtdı yola!
Atıb yeniliyin daşını
saatda 2000 sürətli uçanlar ola-ola,

sığallamaq istəyir
tavar kəlin,
səmənd atın başını.
Yox!
Sevinməyin!
Sözüm qurtarmayıb hələ.
Ürəyim at-araba arzulayır dedim.
Ancaq insan
tək bir ürəklə insan deyil.
Baş var, beyin var.
Şüur düzəldir
qəlbin, hissin yalan-yanlışını.
Bu ani bir giriz idi vurdum.
Gün başa çatmadan
"İL-18"-ə oturdum.
Beynimdə andlar, tövbələr
dolaşa-dolaşa,
uzaq səfər yoluna çıxdım
birbaşa.
Əgər qorxu, təşviş çəkirsə bizi
köhnəliyə,
alqış təhlükəli yeniliyə!
Alqış, yolu çətin biliyə!

1964

HƏSRƏT

Yenicə enmişəm
"İL-18"-dən.
gözümü ayıra bilmirəm
mavi qapaq kimi
üfüqdən-üfüqə
Moskvanın üstünə çevrilmiş
dənizdən.
Bu dənizin nə dalğası var,
nə köpüyü.

Elə belə –
sadəcə göy örtüyü.
Nə bir qucaq pambıq bulud,
nə bir çəngə yumşaq duman.
Günəş – qaynar kürədən çıxmış
dəmir parçası;
yandırır yaman.
Hər yan
teleskop işlədikcə, yaşıl... yaşıl.
Göy açıq!
Bu dəniz kimi mavi, geniş
göyün altında,
bu yaşıl dəryanın ortasında
dayanmışıq.
İndicə gətirəcəklər
şeylərimizi.
Beş kəlmə verməmiş,
beş kəlmə almamış
gur-gur guruldadı göy.
Tökdü yağış,
nə tökdü...
Ucundan tut göyə çıx!
Əcəb sakit hava!
Əcəb göy açıq!
Hardan gəldi belə tez
buludlar, ağlı-qaralı?
Söykəndi dağ dağa.
Göy oldu dama-dama.
Elə bil Allah hazırlaşır
mələklərlə şahmat oynamağa.
Mənə şah deyən yoxdur,
ancaq mat qalmışam.
Düşünürəm:
nə olar belə,
səsi gumgur,
suyu bombol,
dupduru
yağışımız olaydı, Abşeronum!

Yaz kimi yazımız,
qış kimi qışımız olaydı,
Abşeronum!
Bir beş-on il aman versəydi
davalar,
dəyişərdi iqlimlər, havalar.
Hamı adamlar insan olsaydı
xoşbəxt yaşamağa nə var.
İşıq zülməti,
səhhət mərəzi,
bolluq ehtiyacı,
məhəbbət nifrəti
boğar.
Yaxşıların yumruğu
pislərin başında
qara daş olsa,
yer üzündə insanlar qardaş olsa
ağaclar mahnı deyər,
ceyranlar əkiz doğar.
Göylərə təbəssümlə baxan
körpələrin nəğməsinə,
ağ göyərçinlərin qanad səsinə
səs verər insan qəlbi.
İnsan əlində namümkünsüz nə var!
İnsanlıq namına dost olsalar.
Ürəklərdən keçən dostluq
əbədi səadətə yol salar.

Bakı, 1960

QÜRBƏTDƏ

Ağ qumlarda yaş ləpirlərim;
dabanlarım suya sarı!
Hind okeanı da duzludur.
Amma!..
Xəzərin şirinliyi yoxdur
bu duzda.

Eh...
Burnumun ucu göynəyir
Bakı üçün
onsuz da!

Bali

AÇILMADI

Bir gün tutqun oldu hava,
səhərdən axşama kimi
ürəyim açılmadı.
Üfüqlər boz:
elə bil ki,
bir bulanıq gölə düşüb günəş.
Hey gözlədim,
göyün qaşqabağı açılmadı.
Sazaqlı bir külək əsdi.
Nərgizlər düymədə qaldı,
bənövşələr açılmadı.
Yağış döydü küçələri.
Hamar asfaltların
qara rəngi açılmadı.
Duman gəldi alçaq yerdən,
işlək yollar açılmadı.

İndoneziya, Baqor

* * *

Üstü qoca əli kimi,
damar-damar qapılara
açar saldı neçə insan
biri belə açılmadı.
Söz söylədim,
söz eşitdim,
yenə pünhan – pünhan qaldı,
yenə sirlər açılmadı.

Hindistan, Qucarat

* * *

Bir elə gün olaydı ki, deyəydilər:
dünya səssiz, dünya sakit,
planetin heç yerində
bir güllə də açılmadı.
Bir gün ilə, əsrə dönüb uzanaydı...
Bir gün ola,
dünya dolu nemət ola.
Deməyələr
bircə yoxsul süfrəsi də açılmadı.
Bu gün ilə, əsrə dönə
Hamı belə günlərlə öyünə.

Yollarda

* * *

Harda isə söndü işıq.
Dost məclisi açılmadı.
Kələflər pırtlaşıq qaldı.
Düyünlər də açılmadı.
Sevgililər görüşmədi,
bir qız bəxti açılmadı.

Birma, Mandalay

* * *

Xəyalımda gəzdim bütün bu dünyanı
gəzdim dərdli Hindistanı;
İndoneziya və Birmanı;
İki sətir yazmaq üçün
Bir an başım açılmadı.

1961-1965

AĞLAMA, ŞƏRQ, AĞLAMA

Ağlama, Şərq, ağlama!
Yanğıları göz yaşı söndürməz.
Yaraları ovutmaz göz yaşı.
Doğra yanıqlı nəğmələrini;
bir cərrah kimi doğra:
Çıxart onlardan
kədəri, qəmi, ümidsizliyi;
göz yaşını çıxart!
Mütilik, laqeydlik qalmasın
bir damcı da.
Çıxart, yerinə duz bas!
İnsanlıq duzu!
Bərabərlik duzu!
İnam, qürur duzu!
Arzu, ümid duzu!
Göynəsin nəğmələrin;
qəzəblə, üsyanla göynəsin, –
döz ağrısına, Şərqim!
Ağlama ancaq!
Ovcunda sıx qəlbini,
eşidən olmasın iniltisini.
Dişlərini qıca.
Get şimşəkli bahara kimi!
Görsünlər ki, məhəbbətin
Qəzəbinin alovunda isinir.

1965

AĞ FİL

Ranqunda ilk dəfə gördüm onu,
zooparkda.
Ala-bəzək, mil-mil dəmir qəfəs içində.
Tək bir ağ fil, dəmir qəfəs içində.
Gözləri qara, dırnaqları qara

özü dümağ.
Adama elə baxır ki,
deyirsən indi
dil açıb danışacaq.
Fillər içində ağı nadir olur.
Fil dustağı nadir olur.
Meşədən ayırıblar onu bildir.
Qəlbinin qəfəs ağrısına dözə bilmir.
Tez-tez
xortumunu qaldırıb bağırır.
Gözündən yaş axır gildir-gildir.
Qəfəssiz qardaşlarını
haraya çağırır.
Deyirlər fillər uzun yaşayır.
Ağ fil, ağ fil!
Neyləyirsən uzun ömrü,
yerin qəfəs olacaqsa yüz il,
Ağ fil, ağ fil!

Rəngun, 1961

BALACA

Səhər-axşam çıxıram göyərtəyə,
səni görürəm.
Gah dordan dora çəkilmiş
tel üstündə cəh-cəh vurursan,
gah oyuncağı sınmış körpə kimi
məlul-məhzun dayanırsan.
Səhər, günorta, axşamçağı
görürəm səni, Balaca.
İllər keçib getsə də,
o nazik ayaqların,
o xırdaca dimdiyin
hərdən-hərdən çırpınıb
şəfəqlərdə çimdiyin

yadımda qalacaq.
Bilirəm, unutmayacağam,
unuda bilməyəcəyəm səni, Balaca.
Gəmimiz gedir
buludlarda üzən qaya kimi.
Sən bizə qoşulmusan,
ayrılmırsan gəmidən
Baltikdən Biskaya kimi.
Sən gəmiyə pənah gətirmisən.
Gedirsən bu uzaq yolları, Balaca!
Mən sənə isinmişəm,
bir qoca əynəyinə,
bir cavan qız saçına,
bir gənc sevdiyi gözlərə isinişən kimi.
Arayır gözlərim səni
dan söküləndə;
arayır axşamlar
yanğın düşmüş kövşən kimi.
Bir saat görməsəm səni,
nigaran qalır
könlüm, gözüm.
Köpüklərin qatarı
dalğaların boynunda
düzüləndə düzüm-düzüm
səni düşünürəm.
Nigaranlıq dolur sinəmə.
Yuvasından ayrı düşmüş Balaca.
Kim bilir bu dalğaların qoynunda
nələr olmuş,
nələr, nələr olacaq.

Kimsəyə ümid olma!
Gəmiyə arxalanma!
Qanadlarını bərkit!
İndi bu göy nəhəng
yatır quzu kimi sakit.

Kim bilir, bəlkə də
bir az sonra coşacaqdır.
Bəlkə beli köpüklü dalğalar
başı qarlı dağlar kimi
qalxıb toqquşacaqdır.
Dayanıb göyərtədə
düşünürəm haçaqdır.
Fırtınalar ulayanda,
bu okean adlı qocanın püskürüyü
buludlar sulayanda,
səni kim qoruyacaqdır?
Qanadlarında qüvvət varmı, de,
səni fəlakətlərdən qoruyarmı, de!
Yoxdursa...

Bəlkə düşünürsən,
Cılız budaqlı güllərin kölgəsində keçincə
qısa ömrün günləri,
daha xoş, mənalıdır
fırtınalarda qarşılamaq səhəri!
Elədirsə,
onda oxu!
Fırtına da bağırsın!
Mən bu gurultular içində
sənin səsini eşidirəm...

Səsin mənə doğmadır.
Səsin mənə əzizdir.
Bəlkə fırtınalardan keçib getmək
bizim taleyimizdir!

Qoy qasırğalarda çalxansın cahan:
gəmimizin ətrafı kimi.
Mən səni dinləyirəm
bir ümid səsi,
bir səadət nəğməsi,

bir məhəbbət etirafı kimi.
Oxu, Balaca!
Qoy fırtına bağırsın, nə qəm!
Oxu, Balaca!
Mən səni dinləyirəm.
Mən səni dinləyirəm.

Atlantika-Bakı, 1959-1960

ROTTERDAMDA HEYKƏL

Rotterdamda, meydanda
tunc bir heykəl var.
İnsan heykəli.

Qıvrım-qıvrım qıvrılıb insan.
İki ağızlı yara
deşib sinəsini ortasından.
Bu yaranın qanlı ağzından
dartıb çıxarıblar insan ürəyini.
Arxasına baxsan, görərsən
baca kimi açılmış kürəyini.
Üzündə
dəmirdən fəryad qoparan
bir iztirab var.
Ağrını tuncdan yoğurub sənətkar.
Sözüm yox.
Ancaq düşünürəm:
bütün dünyanın tuncu çatarmı
bir insan iztirabının heykəlinə?
Yüz belə heykəl əvəz olarmı
bir körpənin
qana boyanmış telinə?

1956-1961

LUVR

Luvr! Luvr!
Luvr deyəndə
elə əcaib bir şey deyil.
Doğrudur, Luvr
xaraba Kolizey deyil.
Ancaq əslinə baxsan
Luvr nədir ki, bəyəm?
Mən Luvru gördüm.
İndi maraqdan asudəyəm.
Daşdan tikilmiş binadır;
neçə yüz pəncərəsi,
neçə qapısı var;
hər adi bina kimi:
döşəmə, tavan, divar.
Döşəməsində adamlar gəzir.
Üstü dəmirli ban,
qoruyur onu
qardan, yağışdan.
Luvrun çölü adicədir;
bir az da kədərverici.
Çölü, deyək belədir,
bəs içi?
Qapılar açılır, örtülür
gündə neçə min kərə.
Qara saçlı bir qız
bilet və təbəssüm satır
içəri girənlərə.
Qapının tunc dəstəsindən yapış
çək özünə sarı!
Açılacaq,
bu günlərdən uzaqda qalmış
əfsanəli bir əyyam kimi.

Paris-Bakı, 1957-1959

MİLOSLU QIZ

Luvrda bir qız var
gözəllər gözəli!
Amma hayıf ki, daşdır.
Nə həmsöhbət,
nə həmsevgi,
nə işdaşdır.
Baxırsan heyrətdə qoyur səni,
çılpaq qadın vücudunun
kamil cizgiləri.
Mərmərdən yonulmuş Venera.
Həm də sadə Venera deyil,
Miloslu qızdır.
Deyirlər, gözəllikdə yalnızdır.
Baxıram, yadıma Vaqif düşür:
"...bel nazik...
...tel nazik...
...Ağ əllərin..."
Paho...
Bunun əlləri yoxdur.
Hanı bəs əlləri?
Arayıb axtarsan illəri:
nə bilim, neçə min,
neçə yüz il əvvəl
qolları da varmış,
əlləri də.
Yəqin ki,
qulac-qulac telləri də.
Gözəldir, söz yox.
Adam baxdıqca baxır.
Bəzən də adama elə gəlir
sinəsi enir, qalxır.
Elə bil ki, dodaqları
həsrət qalıb öpüşə.
Aşıq demiş:
"Məmələr tər yerpənək.
Al ağzına, ye!

Qoyma bir tumu yerə düşə!"
– Əl ver ayrılaq, xanım!
Bağışla, unutdum.
Əllərin yoxdur.
Bəlkə də belə yaxşıdır.
Heç olmazsa əl açıb
Paris küçəsində dilənməzsən.
Vücudun daşdandır.
Bəlkə də belə yaxşıdır.
Nə desələr dinləməzsən.
Gözəlsən, Milos qızı!
Sözüm yox.
Nadir gözəlsən!
Ancaq qapıda bilet satan
o qara saçlı qız
həm gülə bilir,
həm danışa bilir.
Yana-yana baxa bilir.
Adama yanaşa bilir.
Könüldə arzular oyandıra bilir.
Güləndə üzü bir olur,
gülməyəndə başqa.
Məni o qız daha artıq düşündürür.
Sən, daşsan, elə daş qal!

Paris-Bakı, 1957-1959

EYFEL QÜLLƏSİ

Kim bilir harda çürüyüb sümükləri
Eyfelin.
Ancaq qülləsi qalıb.
Qüllə uzundur deyim, ya hündür?
Nədən uzun?
Nədən hündür?
Mən Eyfeli gördüyüm
üç gündür.

Dayanıb yaşıl bir düzəndə,
adam Eyfel yox, –
Eyfel – qüllə.
Başında bulud-papaq,
ayağında başmağı güllər.
Yerdən baxanda, başı görünmür,
yuxarıdan baxanda ayağı.
Bəlkə allahın xahişiylə düzəldiblər
bu dəmir dayağı
ki, ildırım çaxanda, göy uçmasın.
Ya da parislilər
göz yaşlarından islanmış başlıqları
qurutmaq üçün
bu güllədən assın...

Hər nə isə...
heyran qoyur hər kəsi
bu uzundraz,
güllələr zirvəsi.
Aylı gecələr, kölgəsi uzanır
Senaya.
Bəlkə canında
susuzluğu var Afrikanın?
Əyilir su içməyə.
Bəlkə də əyilir
parlaman qeybətlərini,
küçə söhbətlərini,
ürək şikayətlərini
eşitməyə...
Bəlkə başını qaldırıb yuxarı
ağlayır xısın-xısın.
Başını qaldırır yuxarı
ki, parkda gəzənlər duymasın.
Bəlkə dili olsa bağırardı:
"Gəlin, qurtarın məni bu tənhalıqdan!
Üşüyürəm bu dumanlıqdan,
buludlar içində,
göylərin qapısında.

Bir neylon köynək gətirin
Qrand-operanın qabağındakı mağazadan!
Ayağımda zəncir yoxsa,
düşünməyin ki, azadam.
Dustaqları yoxlasan
zəncir dustağıdır az adam:
dil dustağı,
göz dustağı
fikir dustağı olanlar
saya gəlmir...
Dərdlilər çoxdur, –
hamısı Senaya gəlmir.
Versala gedə bilmərəm,
başım keçməz darvazadan.
Elə bilməyin ki, azadam!
Ayağım torpaqda,
başım göydə, –
Parisin emblemasıyam...
Ancaq məyus olmayın.
Kim deyir ki, mən,
beləyəm, belə də qalasıyam?
Nə qəm ki, burda indi
tənhayam, təkəm
Mən Parisin səhərini
hamıdan qabaq görəcəyəm!"

Paris-Bakı, 1956-1960

ÜÇ İQLİMDƏN GƏLƏN SƏYYAHLAR VƏ SAFONUN DODAQLARI

Biri baxdı, dedi:
– Tərifli nəyi var!
Kimə xoş gələr bu xırda,
bu incə-mincə dodaqlar?
O biri baxdı, dedi:
– Qalındır dodaqları,
həm də qabarıq.

Biz belə dodaqlardan
zövq almarıq.
Üçüncü baxdı Safonun heykəlinə.
Dodaqlarından ayıra bilmədi gözlərini.
Ayrılıb getmək istədi;
taqəti yoxdu,
gedə bilmədi.
Diz çöküb səcdə etmək istədi;
heyranlığından edə bilmədi.
Sanki, qapadı gözlərini
bütün dünyanın yoxuna-varına,
Baxa-baxa qaldı
Safonun,
şeirlərindən məşhur
dodaqlarına.

Afinada, muzeydə
biri "Hava nə soyuqdur", – deyirdi.
O biri "İstidən aman yoxdur", – deyirdi.
Üçüncü
baxışlarıyla sanki,
heykəl Safonun,
dodaqlarını yeyirdi.
Və pıçıldayırdı:
– Dodaqlar,
sizi kim unudar!
Dodaqlar, dodaqlar!

1960

CƏBƏLLÜTTARİQ

Cəbəl – dağ,
Tariq – sərkərdə.
Bəs nə işim vardı mənim
bu sərxoş ləpələrdə?!
Dalğa var – naqqa balıq,
dalğa var – kit kimi.

Atlantikin ayıq vaxtı yoxdur
Vahid kimi.
Fərqi budur ki, Vahid şairdir,
Atlantik – okean.
Fikrim uçdu getdi yenə Bakıya.
Əzizim, gözüm Bakı!
Özün ürəyimdəsən,
dilimdə sözün, Bakı!
Çox şey bilsəm də tarixdən,
yenə heyran uşaq kimi keçirəm
Cəbəllüttariqdən.
Baxıram sərnişinlərə,
çoxunun qaçıb bət-bənizi.
Keçirəm Tariq boğazını
kürəyimdə Atlantik,
qucağımda Aralıq dənizi.
Baxıram qəlbim qanaya-qanaya,
Sağ yanım dərdli Əlcəzair,
sol yanım qolu bağlı İspaniya.
Nə ayağım göyərtədə bənd alır,
nə çiynimdə başım.
Yanağımda duzlu damlalar,
dəniz üzünü qoyub üzümə ağlayır,
yoxsa dənizə tökülür
göz yaşım?!
Okean bir göy nəhəngdirsə,
bura onun boğazıdır.
Açılıb sol sahildə Cəbəllüttariqin
qranit pəncərəsi;
deyirsən kim keçsə burdan
tutub boğasıdır.
Qayalar hamar,
hər qayada neçə ölüm yuvası.
Görünməsə də top lülələri,
bilirəm, qul kimi əmrə hazırdır
onların gəmicil kölələri.
Ancaq qorxulası bir şey yoxdur.

Bir zamanlar bu Tariq boğazı
meydan oxuyurdu cahana.
İndi bənzəri var daha çox
üst-başı yar-yaraqlı
yalançı pəhləvana.
Gündə yüz yol
belədən-belə ötür
reaktivlərin kölgəsi.
Cəbəllüttariqin, sanasan, nitqi batıb,
çıxmır səsi.
Quma düşmüş əfi kimi mürgüləyir;
Britaniyanın qanlı töreməsi;
beton köynəkli sahil.
Ömrü uzun əsrlik deyil indi.
Yaşayar olsa-olsa
beş-on qısa il.
Tariq vardı, getdi,
adı qalıb.
Əsrlərlə Britaniya hökm etdi
yüz milyonluq koloniyalara.
İndi, ağzında şirin günlərin
acı dadı qalıb.
Cəbəllüttariq!
İnsanların əsəridir tarix.
Enişi var, yoxuşu var.
Azadlıq yollarında hələ onun
çox işi var.

1961

ƏLCƏZAİR MEYDANINDA

Əlcəzairdə,
geniş meydanda
öldürdülər onu.
Öldürdülər günün günorta çağı,
minarədə azan başlayanda.
Arxası üstə yıxılıb
qanlı döşəməyə.
Elə bil uzanıb qırmızı bayraq üstündə.
Bığ yeri yenicə tərləyib.
Əlləri iri, qabarlı;
günəş yanığı ilə örtülü.
Gözləri açıq,
iki dərin qan gölü.
Yanında bir parça qanlı çörək –
bu günün
artıq gərək olmayacaq ruzisi.
Döşəmədə
çilik-çilik kuzədən tökülüb,
qırmızı ilan kimi,
burula-burula süzülüb gedən
qanqarışıq suyun izi.
Əlcəzair meydanında,
günün günorta çağı,
öldürdü onu "ultralar".
Öldürən avropalı – gəlmə,
"mədəniyyət" silahlı,
"qüdrət" səngərli.
Ölən afrikalı,
o torpağın balası, yerli.
Öldürən – gizlində oturub,
aşkarda işini görən

general – Salan.
Ölən – tərsanə fəhləsi
Əbu Zahid Salman!
Milləti ərəb,
dini müsəlman.
Mən çoxdandır nə dinə qailəm,
nə təriqətə.
İnanıram
duyduğum, anladığım həqiqətə,
Lakin durmuş olsaydı
Əlcəzair meydanında
mənimlə üz-üzə
yüz əli silahlı –
Ultra – gürzə,
uzaq Əlcəzair oğlu –
qardaş Salman!
Mən də sənin kimi
tərəddüdsüz
deyərdim:
– Müsəlmanam, müsəlman!
Müqəddəs kitabların,
ata-babadan bəri,
başa düşə bilmədiyim
sözlərini təkrarlamaqla. Yox!
İtaət,
Səbr,
Qorxu,
Şükran dini deyil,
dinim mənim.
Düşmənə – düşmənəm!
Qənimə – qənim!
Mən də sənin dinindəyəm:
Qalib gələnə qədər mübarizə,
azadlıq uğrunda, lazım gələrsə,
təəssüfsüz ölmək;
Vətən deyilən ana torpağı
qəlbimin duyğusu,
gözümün çimiri, yuxusu,